

Crni Gujo protiv lavina

“...I tako se odvažna devetočlana ekipa beogradskih gorskih vukova uputila u Julijske Alpe na tri dana.”

Novogodišnji praznici su za nama, a vreme nikako da se stabilizuje. Baš čudno za početak januara! Čas sneg i hladno, čas jugovina, pa ledena kiša, pa poplave, a sunca ni za slikanje. Kud baš u ovo doba godine da imamo neradne dane! Ali, daj šta daš, pa kad već nemamo drugih obaveza, ne smemo dozvoliti da nam propadnu u blatnjavom Beogradu sa dosadnim rođacima i prijateljima koji nisu planinari.

I tako se odvažna devetočlana ekipa beogradskih gorskih vukova uputila u Julijske Alpe na tri dana. Baš fino što je prognoza krš, neće biti gužve, a ljubazni domaćini će im zagrejati i sobu u domu. Ignorisaće i savete najboljeg slovenačkog alpiniste i najboljeg vodiča koji kažu da nije vreme za planinu. Poslovica kaže da nema lošeg vremena, već samo nedovoljno dobre opreme. Stoga su poneli svoju najbolju opremu od koje će se i sam Gospod Bog uplašiti, a iz iskustva, stečenog beskonačnim kovanjem po internetu, znaju i sve metode za procenu opasnosti od lavina. Ni neprekidne snežne padavine kroz Sloveniju neće ih zaustaviti. Zar da dođu čak iz Srbije i spiskaju nekoliko stotina evra za džabe? To ne biva!

Dovukavši opremu do zavejanog doma oko koga se, što od magle, što od snežnih nanosa ne vidi prst pred okom, zrelo odlučuju da „nema ništa od hodanja ka Jalovcu“, ali na svega 20 minuta od doma ima nekoliko zaleđenih vodopada koji baš njih čekaju. Samo budale koje gledaju crtane filmove bi mogle pretpostaviti da iznad vodopada sa strmih litica vrebaju snežne strehe, jer ono što se ne vidi i ne postoji, a ne vidi se skoro ništa. No za iskusne, koji teren poznaju kao svoj džep magla ne predstavlja problem, pa čak ni sveži lavinski nanosi svuda unaokolo. Beše tu i nekoliko Slovenaca koji sa čuđenjem i divljenjem posmatrahu hrabre Srbe koji su došli da im dele lekcije iz lednog penjanja. Stidljivo ih posmatrahu iz zaklona i fotografisahu čudo neviđeno za novine.

U sveopštoj belini šarenila se samo vrhunska oprema kakvu još nisu videli. Sad je vidiš - sad je ne vidiš! Hvušššš! Otkud sad ova lavina?! Svi se čudom čude, ali opreme više nema. Čak ni one lavinske. Lopate i sonde su na sigurnom – u kolima! Ništa zato, sad će oni to lednim alatkama da iskopaju. Jest da su pre nekoliko dana izginuli spasioci tražeći zatrpane u lavini, ali to su bili Austrijanci i Švajcarci koji pojma nemaju kako se to radi. Evo, nekih delova opreme, već su na pomolu. Hvušššššššš! Opet lavina! Kukavni

Slovinci zamakoše u dom, ali naši junaci se i dalje bore sa planinom i ne daju joj tek tako svoju opremu. Hvuššššš! O-ooo! Pa ovo je unakrsna paljba! E, pa da vidimo ko će da bude uporniji, planina ili mi! Hvuššššššš! Ova je baš velika, lepo se sankamo. A sad Jovo – nanovo, kopaj brzo! Evo još nešto viri. Hvušššššššššš! Jupiiiiii, ova je još veća! Navali narode na novi sport: „sad me vidiš – sad me ne vidiš“. Hvušššššššš! E neće moći, mi smo jači! I tako, posle četiri male i dve velike lavine Gospod Bog se predao, a hrabri Srbi iskopaše svu zatrpanu opremu, osim jedne sitnice i pođoše na ručak, ostavljajući zanemelim Slovincima ledno penjanje kao već zastareo i nezanimljiv sport. A kako više nije imalo šta da se stropošta, odlučiše da sutradan čačkaju mečku u susednoj dolini, gde su litice još veće i sa više snega. No još nisu ni stigli do tamo, a na Internetu osvanuše u „Novicama“ kao čudo neviđeno zvano „Zelo bistri Beograđani“ rodonadželnici novog sporta.

Sad su organizatori Zimskih olimpijskih igara u Vankuveru na mukama – kako za tako kratko vreme da uvedu novu olimpijsku disciplinu pre nego što im neko preotme ovu senzaciju. Srećom, ima i tamo Srba kojima luda hrabrost ne manjka, pa se nadamo da će se već nekako snaći.

A mi sa nestrpljenjem čekamo naše junake, jer sreća prati hrabre, a luda sreća prati ludo hrabre, koje samo pakosnici nazivaju ludacima. Nije više vest da je lavina nekoga zatrpała, već da ni jedna od šest lavina ni jednoga od devetoro Srba nije uspela da savlada!

Maja Skender